

РЕШЕНИЕ

№ 1404

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 31.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **872** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на Т. К. З. срещу СДВР за присъждане на обезщетение за имуществени вреди във връзка с обжалване на електронен фиш серия К № 2200407 от 19.03.2017г., отменен при съдебното му обжалване.

Ищецът, представляван от адвокат П. и адвокат Д., поддържа исковата молба, счита, че са налице предпоставките за присъждане на обезщетение – отменен акт, платено адвокатско възнаграждение за това. Обезщетението се претендира с лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащането на сумата. Претендират се разноски за настоящото производство.

Ответникът в писмен отговор и писмени бележки претендира недопустимост, неоснователност и недоказаност на исковата молба. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение, тъй като делото не се характеризира с фактическа и правна сложност. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Прокурорът изразява становище за основателност на иска в размер спрямо доказателствата по делото.

По фактите:

На ищеца е издаден от СДВР електронен фиш серия К № 2200407 от 19.03.2017г., отменен с решение от 05.12.2019г. по НАХД 14636/2019г. на СРС, 108 състав, влязло в сила на 23.01.2020г., съгласно отбелязването на разписка в кориците на делото. Пред

СРС за ищеца се е явявала адв.П. - процесуален представител на ищеца по силата на приложено по НАХД 14636/2019г. на СРС (л.10 от делото на СРС) пълномощно с дата 27.08.2019г. Адвокат П. е изготвила жалбата до СРС, представлявала е ищеца по делото пред СРС в съдебно заседание.

Като доказателства към исковата молба ищецът представя договор за правна защита и съдействие – л.7 , с дата 15.10.2019г. съгласно който страните са договорили и ищецът е заплатил на адвокат П. при подписването на договора възнаграждение в размер на 300 лв. Същият договор не е бил приложен в хода на съдебното обжалване на НП, а е приложено посоченото по горе пълномощно, дадено на адвокат П.. Договорът е с предмет правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с НАХД № 14636/2019г. на СРС, 108 състав, за обжалване на електронен фиш серия К № 2200407 от 19.03.2017г. От представените доказателства може да се направи заключение, че адвокатското възнаграждение по договора за правна защита, представен към исковата молба и претендирано с настоящата искова молба е платено от ищеца за обжалване на посочения електронен фиш пред съда.

Правни изводи на съда:

Съдът намира, че искът за обезщетение е процесуално допустим, тъй като са налице предпоставките по чл.203 и следващите от АПК, чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт електронен фиш, издаден от ответника, сочат се вреди, твърдени да са произлезли именно от този санкционен акт. Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд на РБ, Първа и Втора колегия на Върховния административен съд на РБ, следва да се приеме, че издаването на процесния фиш е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Не е бил налице друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си (аргумент по чл.8, ал.1 от ЗОДОВ), присъждане на разноски по административнонаказателни дела е предвидено едва с изменението на ЗАНН, обн. ДВ, бр. 94 от 2019 г. Измененията на ЗАНН по чл.63, ал.3, предвиждащи присъждане на разноски ред. ДВ бр.94 от 29.11.2019г., не са били в сила по време на производството по обжалване на ЕФ – 07.11.2019г., когато е било последното съдебно заседание, в което е приключило разглеждането му и когато е могло да се заяви искане за разноски

Искът е предявен срещу легитимиран ответник съгласно чл.205 от АПК, СДВР, откъдето е издаден фиша. Тоест, налице са всички положителни процесуални предпоставки и не се откриват отрицателни процесуални предпоставки за водене на делото. Искът е предявен след отмяната на ЕФ съгласно чл.204, ал.1 от АПК.

Разгледан по същество искът се явява основателен.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопораждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна

-аргумент от чл.4 ЗОДОВ, по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отменения ЕФ представлява властнически акт на административен орган, издаването му е санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на СДВР за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът приема следното:

Безспорно ищецът е бил представляван пред СРС от адвокат П., която е била упълномощен с пълномощно, приложено по делото пред СРС. Наистина, в кориците на делото по обжалване на ЕФ, няма доказателство за заплащане на адвокатското възнаграждение по време на делото. Договорът за правна защита, в който има разписка за плащане в брой на възнаграждението, се представя сега в исковото производство. Преди изменението на ЗАНН обн. ДВ, бр. 94 от 2019 г. разноски в производствата по обжалване на НП не са се присъждали, съответно страните не е следвало да представят доказателства за такива пред съдилищата в хода на самите производства, а и самите съдилища не са приемали такива доказателства предвид липсата на ред а присъждане на разноските, като пред СРС е било представено пълномощно и безспорно е осъществено процесуално представителство. Представеният в настоящото производство договор за правна защита и съдействие документиращ плащане на адвокатско възнаграждение на упълномощения адвокат, осъществил защитата на ищеца пред СРС по обжалване на ЕФ. Крайният изводът на съда след съвкупния анализ на доказателствата е, че плащането на сумата на адвокатското възнаграждение на адвокат П. от ищеца е в пряка причинна връзка с отменения ЕФ - именно за защитата срещу този акт. Предвид заплащането на договореното възнаграждение, съгласно оформената с договора разписка, е доказана претърпяна имуществена вреда, поради намаляване на имуществото му със сумата на възнаграждението.

По отношение на наличието на пряка причинно-следствена връзка между ЕФ и изплатеното адвокатско възнаграждение, съдът се позовава на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълкувателно дело № 2/2016 г., на Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС. Според същото при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение същото е неоснователно тъй като договореното и заплатено възнаграждение в размер на 300 лв. е близо до минималния размер, съответната редакция, по чл.18, ал.2 и 3 от Наредба № 1/ 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото по оспорване на ЕФ и не е прекомерно.

Следва да се уважи и заявеното искане за присъждането на законната лихва, считано от датата на исковата молба, в случая, до датата на окончателното изплащане на обезщетението. В този смисъл мотивите на ТР № 5/2022г. по тълкувателно дело №

4/2020г., където се посочва, че „единодушно се възприема становището за дължимост на законна лихва върху платените в административно-наказателните съдебни производства адвокатски възнаграждения /преди изменението на ЗАНН, с което се предвижда възможност същите да се претендират като съдебни разноски / , като началният момент, от който същата законна лихва се дължи, е датата на влизане в сила на съдебното решение, с което НП е отменено като незаконосъобразно, стига лихвата да е поискана от тази дата.“ В случая лихвата е претендирана от един по късен момент – предявяване на иска на 31.01.2022г.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, който служи и като разписка (л.34 по делото), ищецът е платил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. на адвокат П., който не е прекомерен и съответства на осъществената защита. Следва да се присъди и платената от ищеца държавна такса в размер на 10 лв.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. К. З. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 300 лв. (триста лева), представляващи обезщетение за имуществени вреди от електронен фиш серия К № 2200407 от 19.03.2017г. на СДВР, отменен при съдебното му обжалване, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, ведно със законната лихва, считано от предявяване на исковата молба на 31.01.2022г. до окончателно изплащане на сумата и 350 лв. (триста и петдесет лева) разноски за настоящето съдебно производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: